

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΕΒΑΣΤΑΚΗΣ υποψήφιος Βουλευτής ΣΥΡΙΖΑ Ν. Σάμου

Η πηλαδαρή σκληρότητα των εκλογών

Για πολλά χρόνια η πολιτική σπνρίζονταν στον μεσσιανικό λόγο. Το ίδιο και οι σκνποθεσίες, οι εικονογραφήσεις της. Τα πλήθη παραληρούσαν στον υπέρλαμπρο ηγεμόνα. Τοποθετούσαν τις τηλεοπτικές κάμερες και κατπύθνυαν τους φωτισμούς έτσι, ώστε να σννεικονογραφούν το πρόσωπο και τις λαϊκές μάζες, σε μια αυτόματη αμοιβαιότητα. Συχνά οι σκνποθετές μιζάριζαν τη γεμάτη πλατεία με το πρόσωπο του αρχηγού. Ο ηγέτης είναι τα πλήθη, και το αντίστροφο. Ο ηγέτης αντιγράφει τα πλήθη και την «ιαχική» τους εκδήλωση. Εν τέλει τα πλήθη γίνονται ο ηγεμόνας.

Αυτό το φαινόμενο ενός εικονογραφικού λαϊκισμού, έχει παρακμάσει. Μεγάλες πλατείες και «Μπιρσίμ» δεν υπάρχουν. Μου έτυχε πέρσι, στην οδό Κοραή, να συναντήσω πολιτικό, μικροφωνική εγκατάσταση κ.λπ. να εκφωνεί (από χειρόγραφο μάλιστα) λόγο, μόνος του. Ολομόναχος. Χωρίς ακροατήριο. Θα μπορούσε βέβαια να μοντάρει, να κάνει όποια σύνθεση θέλει στο you tube, να δείχνει ένα παθιασμένο πλήθος να τον επευφημεί, οπαδούς να κλαίνε συγκινημένοι από την καίρια ρητορεία. Καμιά φορά ο Καρατζαφέρης, κάνει τέτοιες τρίπλες.

Σήμερα τα κουρασμένα πλήθη έχουν μια ε-

σωτερική μαζικότητα. Σιωπηλή συνήθως, εσωστρεφή, γεμάτη αμφισημίες και αμυντισμούς, γεμάτη υπόκωφη οργή, ανεπεξέργαστη και τραχιά.

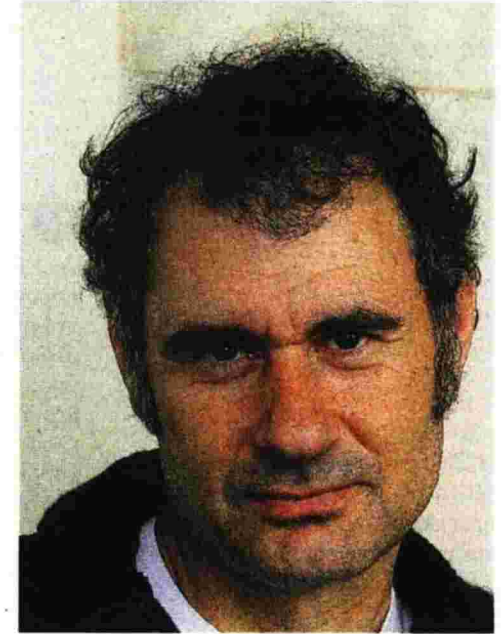
Δεν είναι περίσκεψη ούτε επιφύλαξη στον εύκολο πολιτικάντικο λόγο. Είναι μια βαθειά εκδικητική και πολεμική κωφότητα, μια επιθετική σιωπή, προς αυτό που πολιτικά είναι προακυρωμένο και αδρανές. Η πολιτική ρητορική δεν διαπερνά (το κοινό) γιατί κανείς δεν ταυτίζεται με τίποτα, αλλά σπάνια αυτή η επιφύλαξη μεταπλάθεται σε κριτική στάση. Είναι μια πηλαδαρή σκληρότητα, αυτό που συμβαίνει, μια νωθρή εγερτικότητα.

Δεν ξέρω αν ο αριστερός λόγος ευνοείται από την τοιμεντοποίηση της επαφής. Λογικά ο αριστερός λόγος ως κριτικός, λόγιος και έντεχνος θα πρέπει να ευνοείται από την επιφύλαξη. Όμως κάνει ό,τι μπορεί για να απωλέσει το πλεονέκτημα. Γίνεται απολίτικος, εύκολος, παραχωρητικός. Βιάζεται να τακτοποιήσει τα θέματα. Φοβάται να φανεί διστακτικός, φοβάται να δείξει περίσκεψη. Ξέρουμε όμως ότι τα δυσσεπίλυτα επερχόμενα κυβερνητικά προβλήματα δεν μπορούν να παραγγείλουν εύκολο λόγο, ακόμα κι αν το κοινό τον απαιτεί. Ισχυρή-

ζομαι ότι το να αντέξει η Αριστερά στην ευκολία, είναι στοιχείο που αντί να την δείχνει φοβισμένη, την δείχνει σώφρονα και επεξεργασμένη. Η «λαϊκιστική» ευκολία δεν έχει ίχνος λαϊκότητας. Αφού ούτε διαβάζει το πραγματικό ούτε σκέφτεται πάνω του. Ο πολιτικός λόγος - δωροδοκία ψευδολογεί μεταμφιεσμένος σε οικειότητα, ενώ είναι εχθρικός και αποκρουστικός στο βαθύ αίτημα μιας εκλογικευμένης και εξορθολογισμένης ανάγκης.

Η πολιτική σύγκρουση είναι πολιτιστικό φαινόμενο, χρησιμοποιεί εκφραστικά μέσα, γλώσσες, σύμβολα για να παρασταθεί. Η πολιτική παράσταση είναι το κεντρικό εργαλείο με το οποίο προσλαμβάνει, τέρπεται ή απωθείται ο λαός - ιδίως προεκλογικά. Η ανταλλαγή έχει πολλά επίπεδα: ταπεινώση, έπαρση, κατηγορηματικότητα. Πρέπει κάπου να νιώσει κολακευμένος ο θεατής της πολιτικής παράστασης, κάπου να επιβεβαιωθεί από τον δικό σου λόγο και να διαψευστεί από τον λόγο του αντιπάλου.

Είναι ένα περίπλοκο θεατρικό παιχνίδι, με δομή: ελετουρηική εισαγωγή, αφήγηση, κορύφωση, έξοδο. Δεν ξέρω αν αυτές οι τελετουρηίες έχουν απόδοση (στραυροδοτική σίγουρα, αλλά πολιτική αμφιβάλλω), όμως νομίζω ότι συστή-



νουν μια παρέκβαση αφού ούτε την πραγματικότητα εκφράζουν ούτε την αλήθεια στοιχειοθετούν. Οι προεκλογικές τελετουρηίες είναι μια μη αλήθεια, όχι ακριβώς ψεύδος.

Τέτοιες σκέψεις μου περνάνε από το μυαλό, όταν το σύστημα έχει μπει στις φλέβες πολλών αριστερών και κάνει όμορφα βουναλάκια πολιτικών αθηνρωματώσεων και εμφραγματών. Πολλοί αριστεροί πάσχουν από ολική διαπερατότητα. Διάτρητοι, ενθυλακώνουν σύστημα, κακά χούγια και μερικές φορές απρέπειες και μούχλες. (Θα πούμε πιο πολλά μετά).